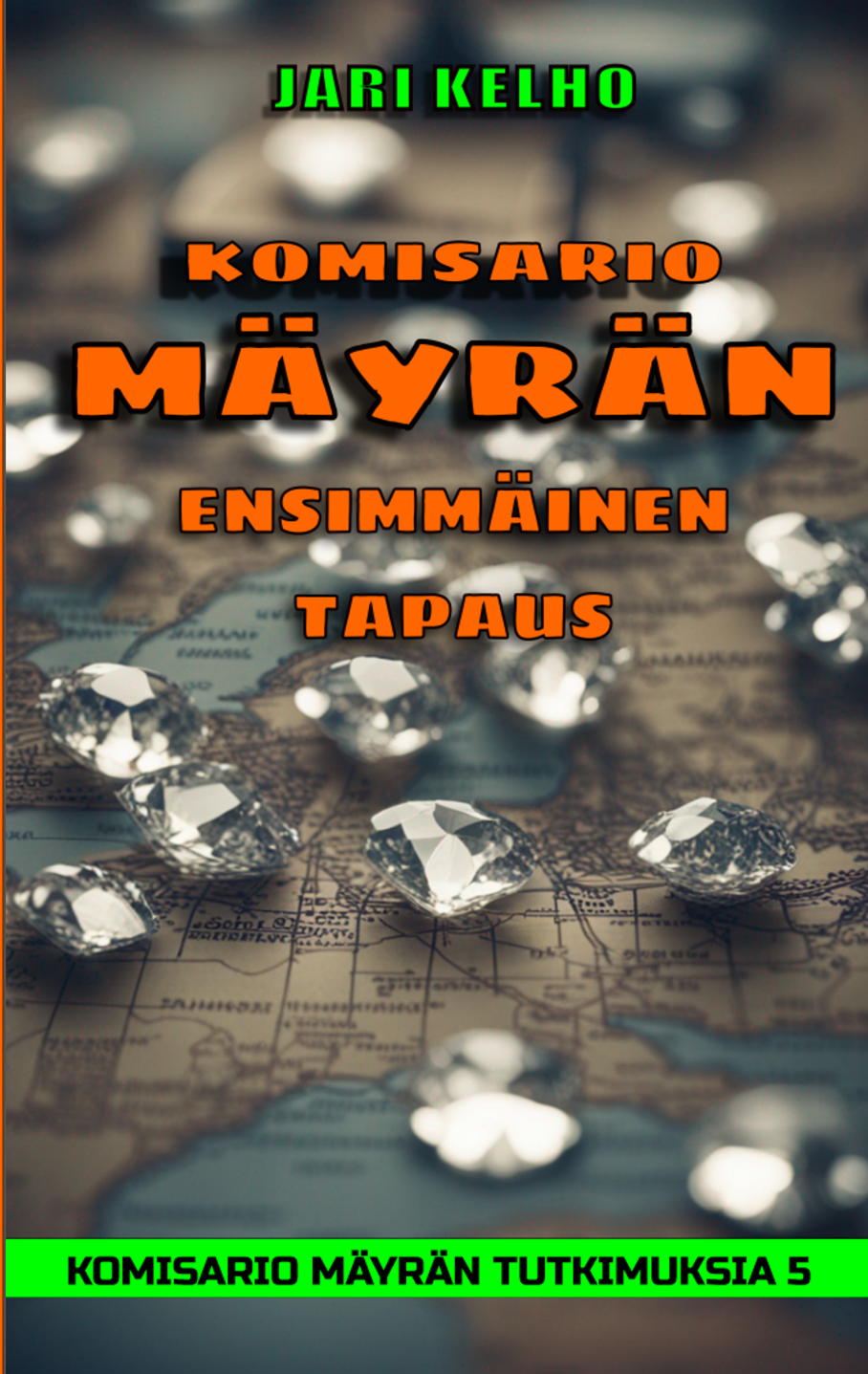




JARI KELHO

**KOMISARIO
MÄYRÄN**

**ENSIMMÄINEN
TAPAU**

KOMISARIO MÄYRÄN TUTKIMUKSIA 5

Jari Kelho

**Komisario
Mäyrän
Ensimmäinen
tapaus**

Komisario Mäyrän Ensimmäinen tapaus

Komisario Mäyrän tutkimuksia 5

AIEMMIN ILMESTYNEET KIRJAT

SAATTUE SARAJEVOON

MURHA HATTULAN KARTANOSSA

MURHA RAVINTOLA HATTULASSA

VILJAMI SHAKES BEER

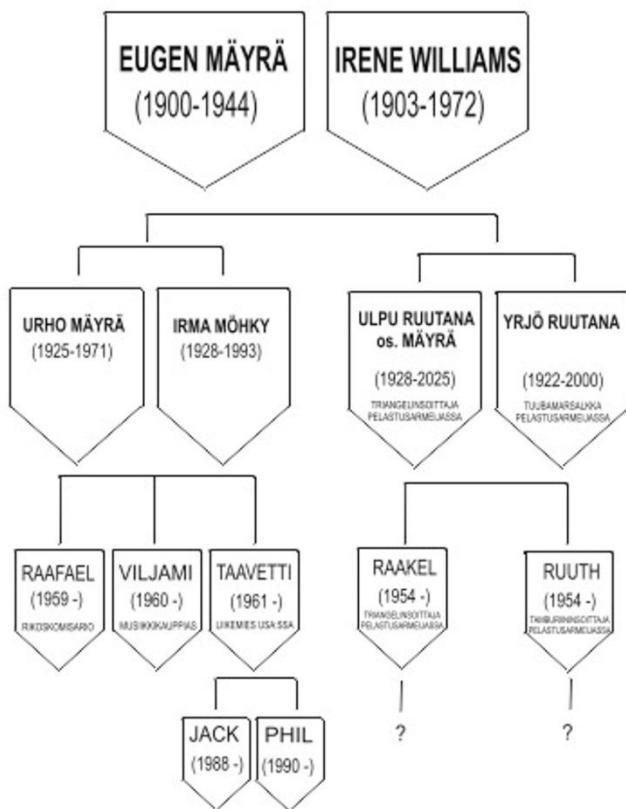
HATTULEXIT

TURISTI

PÄTSERI

PÄTSERI 2

MÄYRÄN SUKUPUU



1

Komisario Raafael Mäyrä istui keittiönpöydän ääressä, kupillinen höyryävää kahvia kädessään. Aamu oli alkanut kuin mikä tahansa: pavut oli mitattu grammavaakalla, veden lämpötila säädetty tarkalleen yhdeksäänkymmeneenasteeseen. Hän oli valmistautunut nautintoon. Mutta kun hän maistoi ensimmäisen siemauksen, maku tuntui oudolta, raskaalta. Jokin ei ollut kohdallaan.

Silloin hänen katseensa osui Hämeen Sanomien kuolinilmoitussivulle.

Ylikomisario Waldemar Nokela (1931–2020).

“Rakkaamme, esimiehemme ja ystävämme on nukkunut pois...”

Mäyrä laski kupin hitaasti pöydälle. Hänen sisällään jokin pysähtyi.

Hän kuuli taas mielessään Nokelan äänen, jyrkevän ja ankaran:

“Täällä ei kahvista puhuta, täällä tutkitaan rikoksia.”

Hän istui pitkään hiljaa. Watson, hänen skotlanninterrierinsä, makasi pöydän alla ja haukahti kerran, aivan kuin huomauttaakseen, että kahvi jäähtyy. Mutta Mäyrä ei kuullut. Hänen ajatuksensa kulkivat vuosikymmenten taakse.

Ryöstö. Jalokivet. Kiinni saatu rikollinen. Saalis, jota ei koskaan löydetty. Nokelan pettymys ja ero poliisista. Ja se vihko – ne runot, jotka olivat jääneet selittämättömiksi.

Lopulta hän nousi ja kiipesi vintin portaat ylös. Vintti tuoksui pölyltä ja vanhalta kahvipaahtimelta. Hän penkoi laatikoita, kunnes löysi sen, mitä etsi: paksun, harmaantuneen kansion, jonka selkämyksessä luki: **Jalokiviryöstö 1980**. Hän otti sen syliinsä ja pyyhkäisi pölyt kannesta.

- *“Poliisiasemalla tää olisi hautautunna arkistoihin,”* hän mutisi.

“Mutta siihe aekaan kaikki ol vielä paperilla. Kun tappaus jäe kesken, otin

*sen mukkaan. Aattelin, että vielä joskus
pallaa tähä.”*

Kansion välistä putosi pieni, kulunut vihko.

Sen kannessa oli sinikynällä kirjoitettu:

“Runot ovat vapauteni. – J.R.”

Mäyrä selasi sivuja. Sanojen rytmi oli outo,
mutta niissä kaikui kuin jokin piilomerkitys.

Hän tunsu tutun piston vatsassaan – sen
saman, minkä hän oli kokenut nuorena
etsivänä, kun kaikki oli vielä kesken.

Hän sulki kansion, nousi ja katsoi koiraansa.

*- “Watson, meillä on veleka
maksettavana. Nokela ei saanutna
rauhaa, mutta ehkä myö suamme sen
hänelle.”*

Mäyrä kantoi kansion alas keittiön pöydälle,
työnsi lehden syrjään ja avasi selkämyksen
narahtaen. Vanhat raporttipaperit olivat
kellastuneet, paperiliittimet ruostuneet. Jotkut
sivut haisivat vielä tupakan ja kopiokoneen
kuuman pölyn yhdistelmältä.

Hän käänsi ensimmäisiä lehtiä hitaasti, kuin
olisi selannut omaa nuoruuttaan.

Siellä olivat käsin kirjoitetut muistiinpanot,
joiden suttuinen käsiala oli hänen omansa –

nuoren etsivän intoa ja kiirettä. Sitten Jokisen kommentteja, vinoja nuolia marginaalissa:
“Tämä ei johda mihinkään, mennään kaljalle.”
Mäyrä hymyili itsekseen.

- *“Olipa ne aekoja. Jokisella ol aina huuli herkässä ja Metwurst jaloissa. Ja mie – nuori ja viaton, juuri hankkinunna osamaksulla Saappini, enkä tiennynnä, että se kulukisi vielä nelijäkymmentä vuotta myöhemminki.”*

Watson katseli häntä tarkasti, kuin kuunnellen.

- *“Ne olivat hyvvi aekoja, vaikka olvatki sekasortoisii. Oli intoo, oli intohimmoo... ja Nokela. Hää osas olla ankara, mutta ehkä juuri siks hää jäeki mieleen. Hälle tää tappaus merkitti enemmän kun yksikkään meistä sillon ymmärsi.”*

Mäyrä jäi tuijottamaan raporttiin piirrettyä karttaa Hämeenlinnasta. Vanhat kadut, pubit ja grillit piirtyivät hänen mieleensä kirkkaampina kuin aikoihin. Hän hengitti syvään.

KOMISARIO MÄYRÄN TUTKIMUKSIA 5



**MITÄ SAADAAN, KUN YHDISTETÄÄN
KOMISARIO FRANK DREBIN,
KOMISARIO PALMU,
TARKASTAJA CLOUSEAU
JA MR. BEAN?**

**TIETENKIN KOMISARIO MÄYRÄ,
JOKA ISKEE KUIN 0,2 VOLTtia
JA SÄHÄKÄSTI KUIN MÄRKÄ SUKKA.**

**TÄSSÄ PÄÄSEMME TUTUSTUMAAN,
KUINKA ALOITTELEVA RIKOSETSIVÄ
MÄYRÄ PÄÄSI 1980-LUVUN
HÄMEENLINNASSA SUUREN
JALOKIVIRYÖSTÖN JÄLJILLE.
SAMALLA SELVIÄÄ, KUINKA
MÄYRÄSTÄ TULI TUO
LEGENDAARINEN MÄYRÄ.
JA KUINKA KAIKKI SITTEN
RATKESIKAAN 45 VUOTTA
MYÖHEMMIN.**

